



Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

Caput IV. De ebergumenis sancti patrocínio sanatis a.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

CAPUT IV

De energumenis sancti patrocínio sanatis a.

Ὁ σωματικὸν δὲ μόνον ἰάμασιν ὁ καλλίνικος οὗτος ἐναμφλύνηται Μάρτυς, ἀλλὰ καὶ δαίμονιν καταρμίνιας ψυχῆς, καὶ φρενῶν ἀλλοτριᾶς εἰς τὸ κατὰ φύσιν τῆ τοῦ ἁγίου Πνεύματος δωρεᾷ καὶ πολλὰς καὶ πολλὰς ἀνεκαλέσαστο, οὕτως ὡς μὴ δὲ τοῖμα ῥῆ-
 ζαι φωνὴν τὰ δαιμόνια, τούτων σφοδρότητα κατ' αὐτῶν ἐξελαστικὴν ἢ τοῦ ἀλλοφρόου χάρις ἀποστίλβει. Καὶ γὰρ ὡσερ ξίφος ἐξαστράπτου καὶ τομῆς ἠκον-
 μένου τῆ σφοδρότητι τοῦ φύβου περισκοτώσαν τὸν κα-
 τάρτιον μέλλοντα κρούεσθαι, οὐδὲ τὰς εἰσθῆτας ἰκη-
 τερίας τῶν ἐν ἀνάγκῃ ἐνδίδωσιν αὐτῷ ἀναπεμφ-
 θῆσαι, οὕτως ἢ τοῦ Μάρτυρος οὐρανοποιῆτος χάρις ὑπερ-
 λάμπουσα πνευματικῶς καὶ τῶν σελασφρόων ἡλιακῶν
 ἀκτίων τὰς σφώδεις τοῦ διαβόλου δυνάμεις ἐτίφλω-
 σεν, ὡς προαιρέσει τὴν σκότῃσιν ἐκλήξαμένης, καὶ τοῦ
 θεικοῦ φωτὸς ἀποικισθεῖσας μακρότερον.

41 Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλὰ, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, ἀνα-
 ρίθμητα τῶν ἰαθέντων τὰ πρόσωπα, οἷς ὁ νοῦς ἐσωφρό-
 νησεν, ἐλευθερωθεὶς τῆς τῶν δαιμόνων κατακρατήσεως
 ὑπὸ τῆς τοῦ παμμακαρίστου καὶ θεοφόρου Μάρτυρος ἀο-
 ράτου ἐπιστάσις, διὰ τὸ προσκορὲς τοῦ λόγου ταῦτα
 παρέλθοιμεν, ἐφ' ἑτέρων κατασκευαστικῶν διήγησιν
 σπεύδοντες· ἵνα δὲ μὴ πάντῃ τῆς τοιαύτης θαυματουργ-
 γίας καταστῶμεν ἀμνήμονες, φέρε, τὸ νεωστὶ γεγενη-
 εῖς μέσον ἀγάγωμεν, ὡς ἐξ ἄκρου τῆς ὥρας τὴν ὅλην τῆς
 κρήνης ὑπόστασιν τῆς ἀλλοφροῦνης παριστάνοντες δυνάμε-
 ως. Πλείους τινὲς στρατιώται γενναίους καὶ ἀνδρείου ἐνα-
 τινὰ τῆς αὐτῆς λεγόνους κατέχοντες ἀπὸ δύο μὲν ἐ-
 κάστην χεῖρα τοῦ πάσχοντος ἐγκρατῶς περισφίγγου-
 ρες, δύο δὲ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀντελημμένοι τὸ δάκνειν
 αὐτοὺς καθ' ὅσον οἴοιτο ἦσαν ἀπειρογνοῦς, ἄλλοι δὲ τῶν
 μέσων ἀπρὶν λαβόντες καὶ συναδούοντες βραδίῃσιν ἠνάγκα-
 ζου τὴν ἐπὶ τὸν ναῦν τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος ἀγού-
 ρες οὐκ εἰδὸτα ποῦ φέροιο, οὐδὲ τοὺς ὠδούοντας γνωρί-
 ζοντα, καίτοι λίαν οὐκίους τυγχάνοντας, οὐδ' ὅλως τῶν
 φρενῶν ἔχοντά τὴν ἡγίαν.

42 Οὕτως γὰρ ἢ τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἐνοικη-
 σις τὸν δειλιανὸν ἔστησε φροῦδον τοῦ λογισμοῦ, ὡς τοσοῦτον
 ὑπερφέρειν αὐτοῦ τὰ ζῶα τὰ ἄλογα ταῖς αἰσθητικαῖς
 ὁρμαῖς τὴν λογικὴν ἐκείνου νύκτα περιφορᾶν, ὅσον
 οἱ σώφρονες ἄνδρες τῆ λογικῆ κυβερνήσει τὰς τῶν ἀλό-
 γων ζῶων ἀσυγκρίτῃ διαίτησιν ὑπερβαλλούσῃ καλλοῦν·
 ἀγχοῖς δὲ μόλις καὶ ἀνάγκῃ πολλῇ τῶν ὀθύνοντων ὁ δει-
 λιαῖος ἐπὶ τὸν ναῦν, οὐ συνεχωρεῖτο εἰσέρχεσθαι, τῶν
 δαιμονίων ἐνισχυσάντων οὕτως αὐτῶν τῆς μανίας, ὡς
 ἅπαντας τοὺς ἐμπειληγμένους αὐτῷ στρατιώτας πηρνεῖς
 πρὸ τοῦ πυλῶνος σὺν ἑαυτῷ καταστρέψασθαι. Θεορύ-
 βου δὲ γενομένου καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἁγίου τεμένων
 σὺν ἄλλοις πλείοσι συνθεδραμικῶσιν, βίᾳ πολλῇ δια-
 βαστάσαντες εἰσω φέρουσι, καὶ ρίπτουσι ἐπὶ τῆς ἐτοι-
 μαθείσης αὐτῷ χαμαιστρώτου εὐνῆς πλείους ἢ ὅκτῳ
 πάλιν αὐτῶν περισφίγγοντες.

44 Τί τοίνυν ἀπετεύθεν Σαυμάσω, τί δὲ δοξά-
 σω τοῦ Μάρτυρος; Τὸ φιλόξενον; Ἄλλὰ τὸ ἀπλῶς φι-

Non solum hic pulchris victoriis condecoratus
 Martyr corporum sanationibus effulsit, sed
 animas etiam, a daemonibus obsessas atque a
 mente alienas et multas et sæpe ad naturalem
 statum Spiritus sancti gratia revocavit, ita ut
 nec verbum mutire demonia auderent; tantam
 expultricem adversus eos vim certaminum Victoris
 gratia emittebat. Uti enim etiam gladius fulgens
 acutusque ad scindendum redditus damnatum,
 qui ferendus est, præ metus vehementia caligine
 occupans, neque ut solitas in angustiis suppli-
 cationes faciat, permittit, ita etiam calitus
 accepta Martyris gratia spiritualiter effulgens
 solarium, qui lucem afferunt, radiorum adinstar
 luminis quamdam speciem præferentes diaboli
 potentias, veluti tenebras ex instituto diligentes,
 longiusque a divino lumine remotas, caligine
 involvit.

41 Sed cum personæ, quibus mēns, a dæmo-
 num possessione per invisibilem beatissimi, divi-
 nique Martyris curam liberata, rediit, multæ sint
 atque fere, ut ita dicam, innumeræ, eas, ne
 sermo fastidium creet, prætereamus, ad aliam,
 quæ animos magis movere nata sit, narrationem
 proferantes. Ne tamen prodigiorum hujusmodi
 omnino fiamus immemores, age, quod recens
 factum est, in medium, tamquam in superiori
 veste universum, quod intra latet, certaminum
 victicis potentie argumentum exhibentes, addu-
 camus. Milites quidam, numero plures, genero-
 sique ac fortes, e legione sua quempiam apprehen-
 sum, bini quidem ambas patientis manus
 constringentes, bini autem, capite ejus correpto,
 tantum, quantum poterant, ne eos morderet,
 impediens, alii vero, medium tenaciter tenen-
 tes trudentesque, ad gloriosissimi Martyris
 templum ire compulerunt, ducentes eum,
 qui nec, quo ferretur, sciebat, nec truden-
 tes, utut sibi quam maxime familiares, no-
 scebat, nec quidquam omnino sanæ mentis
 habebat.

42 Ita enim malevolorum spirituum inhabi-
 tatio ratione destitutum effecerat miserum, ut
 animalia irrationalia, profectis a sentiendi fa-
 cultate motibus rationalem ipsius sese cir-
 cumagendi rationem vincencia, tantum illum
 superarent, quantum viri, mentis compotes,
 inordinatam animalium irrationalium vivendi
 rationem rationali gubernatione exsuperant. Cum
 autem vix nec nisi magna trudentium vi ad
 templum miser ductus fuisset, id ei ingredi
 non dabatur, demonibus insania sua ita in-
 valescentibus, ut ab eo milites omnes percussis
 ante portam una cum eo proni in terram cade-
 rent. Cum autem factum esset murmur, sacrique
 templi famuli cum aliis pluribus accurrissent,
 multa vi sublatum intro ferunt, atque in
 humi stratum, qui paratus ei erat, lectum
 conjiciunt, a pluribus iterum, quam ab octo,
 constrictum.

44 Quid igitur hinc mirabor, aut quid Mar-
 tyris laudabo? An hospitalitatem? An simpli-
 citer

Sanctus, qui
 nec paucos
 demoniacos
 nec raro sa-
 navit.

unum plane
 insigne, in
 xdem sibi sa-
 cram

videlatum,
 qui dire a da-
 monibus ve-
 zabolur,

liberum abs
 hisce

A. JONNE
THESAL.
CHRIST.

citer humanitatem? An promptam in exaudiendis, a quibus cum fide invocatur, facilitatem, seu potius neque etiam invocatum erga eos, qui in angustiis sunt, misericordiam? Hic enim ipse, de quo nunc sermo, neque, si voluisset, opem implorare poterat, quod lingua a morbo esset ligata seu potius quod præter rationem etiam ipsum velle a malevolis spiritibus ei erat sublatum. Verum ut Deus, Moysæ etiam, dum Israël et mare et Ægyptiorum exercitus in medio tenebant inclusum, silente, respondit tamen dicens ad eum: Quid clamas ad me?

nec a mis-
ericordibus

45 Sua enim, quæ corda novit, potentia conspexit prophætæ animam cælos versus volentem atque ante ipsum præ orta ex mari et inimicis desperatione in spiritu coincidentem. Ita ille, qui cognoscendi, quæ ad Deum spectant, gratiam proprio martyrii sui sanguine juste emit, silentes etiam audit, nec audiens spernit. Pro eorum enim impotentia sensuumve defectu animæ ipsi summet supplicat misericordia, quod et in nova illa legionis officina est factum. Nihil enim, quod deprecationem sonet, energumeno (cum posse enim, ut dictum est, etiam velle, quod mens ei sana non esset, amiserat) loquente, ipse Sanctus intra breve admodum tempus suis sanum militem restituit.

B
cunctis, qui
aderant,

46 Dæmonibus sic, ut dictum est, ex eo ejectis, ita ut nec, quemadmodum ab aliis fieri soluerat, in exeundo strepitum, nec clamorem ullum, eximia certaminum Victoris virtute id impediende, osque quodammodo iis præ immenso timore occultente, ediderint, mane iterum de more in patientem familiares, manus ejus et humeros et caput et genua constringentes, irruerunt: hic autem illos, non cruento, ut ante, turbatoque vultu, sed tranquillo admodum, animæque pacem manifestante intuitus, stuporem gaudii mixtum iis iniecit, adeo ut, cum maxima ex sibi in illo oblato spectaculo voluptate accepta, quidquam, quo eum interrogarent, proferre, solo etiam visu animos sufficienter oblectantes obliviscerentur, ipse prius illos Romana lingua inexpectato interrogavit.

C
obstupescen-
tibus, prodigiose effectis.

47 Quid, inquit, me invadere, nec aliter, quam qui præ algoris vehementia in lecto contorti jacent, corporibusve in demoniaco spiritu distorquentur, continere conamini? Illi vero, interrogatione, utpote quæ sanæ esset mentis, obstupefacti, rei que veritatem dicere erubescerent, hunc responderunt in modum: Detinemus te, ut surgens vestiaris atque abeamus in domum tuam. Hic autem illis reponit: Ut quid vero, cum nec dies festus sit, nec aliud quidquam urgeat, huc nos (ita enim prius, ut dictum est, a mente alienatus erat, ut neque, quo, sese ægrotare, cognosceret, interstitium haberet) advenimus? Illi autem, qui prope illum erant, morbi vehementia obstupefacti, misericordemque, quæ divinum quid præferret, Martyris virtutem supra modum admirantes dixerunt ad eum: Quam quidem ob causam huc veneris, non oportet, te scire modo; gratias autem age Deo, sanctumque ejus Martyrem lauda, quod te, cur huc veneris, non noscentem, domum modo redire noscentem, dimittat deus. Deo nostro gloria etc.

λάθροπον, ἀλλὰ τὸ ταχὺ ἵκοντο πρὸς τοὺς ἐπικαλου- D
μένους ἐν πίστει; Ἡ μάλλον τὸ μὴ δὲ καλοῦμενον ἐλε-
εῖν τοὺς ἐν ἀνάγκῃ; Οὕτως γὰρ δὴ οὗτος ὁ νῦν προ-
κείμενος τῷ λόγῳ οὐδὲ βουλούμενος ἐπιμαλεῖσθαι ἐδύ-
νατο διὰ τὸ δεδῆσθαι τὴν γλῶτταν ὑπὸ τοῦ πάθους,
μᾶλλον δὲ πρὸ τοῦ λόγου, καὶ αὐτὸ τὸ βούλεσθαι ὑπὸ τῶν
πουνηρῶν πνευμάτων ἀφηρημένος· ἀλλ' ὡς περ ὁ Θεὸς
καὶ σιωπῶντος τοῦ Μοϋσῆως, ὅτε τὸν Ἰσραὴλ ἦτε θά-
λασσα καὶ ὁ στρατὸς τῶν Ἀγυπτίων εἰς μέσον συνέκλειον,
ὁμοίως ἀπεκρίθη λέγων πρὸς αὐτὸν, τί βοᾷς πρὸς με.

45 Ἐβλεπε γὰρ τῇ καρδιογνωτικῇ αὐτοῦ δυνάμει
τὴν τοῦ προφήτου ψυχὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνιπταμένην καὶ
προσπίπτουσαν αὐτῷ νοερώς διὰ τὴν ἐκ τῆς θαλάσσης
καὶ τῶν πολεμίων ἀπόγνωσιν. Οὕτως ὁ τὴν ἐκ Θεοῦ
γνωστικὴν χάριν τῷ οὐκ εἰς τῆς μαρτυρίας αἵματι δικαίως
ἐμπορευσάμενος καὶ σιωπῶντων ἀκούει, καὶ ἀκούων οὐ
καταμελεῖ· ὑπὲρ γὰρ τῆς ἐκείνων ἀδυναμίας ἡ ἀνα-
σθησίας ἢ φιλικὴν εὐνοίαν τὴν ἑαυτοῦ καθιέταυτε ψυ-
χῆν, ὃ δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ τῷ νέῳ τοῦ λεγεώματος ἐργασι-
μῶν γεγενῆσθαι· μὴδὲν γὰρ τοῦ δαμονίου πρὸς ἐπι-
καλοῦντος φεγγαμένον μετὰ γὰρ τοῦ δύνασθαι, ὡς εἴρη-
ται, ἀφήρητο καὶ τὸ βούλεσθαι διὰ τὸ μὴ σῶμα εἶναι E
τὴν ἔννοιαν αὐτὸς ὁ ἅγιος εἶσω βραχυτάτου λίαν
καιροῦ σῶον τὸν στρατιωτῶν τοῖς ἰδίοις ἀπέδωκεν.

46 Οὕτως, ὡς εἴρηται, τῶν δαιμόνων ἀπελαθέν-
των αὐτοῦ, ὡς μὴ δὲ φόβον ἐν τῷ ἐξίεναι, μὴδὲ κραυ-
γὴν τινα πεποικημένοι, καθάπερ ἄλλοις εἰσώθεισαν,
τοῦτο τῆς ὑπερβαλλούσης δυνάμεως τοῦ ἀλοφύρου ἐμπονη-
σάσης, ὡς περ αὐτὰ τῷ ἀμέτρῳ φόβῳ· πρῶτῃ καὶ
πάλιν ἐπέπιπτον κατὰ τὸ εἰσῶθος οἱ οἰκείοι τῷ
πάσχοντι, χεῖρας αὐτοῦ καὶ ὤμους καὶ κεφαλὴν
καὶ τὰ γόνατα περισφίγγοντες· ὃ δὲ πρὸς αὐτοὺς
εἰσβλέψας, οὐχ' αἰματώδεις, καθὼς ἔμπροσθεν καὶ τε-
ταραχμῆν τῷ βλέμματι, ἀλλ' εὐσταθεῖ λίαν καὶ τὴν τῆς
ψυχῆς γαλήνην ἐμφανίζοντι, ἐκπλήξιν αὐτοῖς ἐνοεοῖ
χαρμονῆ μινυμένην· ὡς διέπικλόν· καθυδυνόμενοι
τῇ δέξῃ τῆ πρὸς αὐτὸν, τοῦ φεγγαμένου τῆ πνευματικῆν
ἐπελάθοντο αὐτάρακως τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς διὰ τῆς
ὀράσεως καὶ μόνως εὐφραίνοντες, ἔσθασεν αὐτὸς τῷ ῥω-
μαϊκῇ γλῶττῃ ἐρωτῶν αὐτοὺς ἀπροσδοκῶς.

47 Τί, φησὶ, ἐπιπίπτει ἐπιχειρεῖτέ μοι καὶ κα-
τέχει, ὡς περ τοὺς ἐν ψυχῇ σφοδρῶ φρονινομένους
ὑπὲρ τὴν κλίην, ἢ τοὺς ἐν πνεύματι δαιμονίου στρε-
βλουμένους τὰ σώματα; Οἱ δὲ καὶ τὴν ἐρώτησιν κατα-
πλαγέντες ὡς σώφρονα καὶ τὴν τοῦ πράγματος ἀλήθειαν
εἰπεῖν ἀσχηνοῦμενοι ἀπεκρίθησαν οὕτως· κατέχομεν
σε ὅπως ἀναστὰς ἐνδύσης, καὶ ἀπέλωμεν εἰς τὸν οἶκόν
σου· ὃ δὲ πρὸς αὐτοὺς· τίνας γὰρ χάριν ἐνταῦθα
παρεγενόμεθα, μίτη ἐορτῆς οὕσης, μίτη ἄλλου τυπὸς
κατεπήγοντος· οὕτως γὰρ, ὡς εἴρηται, ἠλλοιωμένος
ἐτύγχανε τὰς φρένας τὸ πρότερον, ὡς μὴ δὲ διάλειμμα
ἔχοντα διὰ γνῶναι κἂν ὅτι νοσεῖ. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν
ἐκπλαγέντες τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους καὶ ὑπερβαυ-
μάσαντες τὴν σοφίαν ἐνέργειαν τοῦ Μάρτυρος φι-
λάθροπον, εἶπον πρὸς αὐτὸν· διὰ τί μὲν ἡλθεῖς ἐν-
ταῦθα, οὐ χρεὶ σε νῦν μαθεῖν, εὐχαρίστητε δὲ τῷ Θεῷ
καὶ δέξασθε τὸν ἅγιον αὐτοῦ Μάρτυρα, ὅτι σὲ μὴ γνῶντα
διὰ τὴν ἡλθεῖς ἐνταῦθα, νῦν ἀποστέλλει γινώσκοντα τὴν εἰς
τὸν οἶκόν ἐπάνοδον. Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν ἡ δέξα etc.

ANNOTATA.

a *Caput hoc e Ms., e quo et hic id damus, codice olim Mazarinæo, nunc regio Parisiensi, integrum descriptum habemus; in hoc autem a pag. 52 usque ad pag. 55 extenditur, sequentemque hunc præfert titulum: Περὶ τῶν δαιμονίωντων, id est, De dæmoniis seu possessis a dæmone.*

b *Cum miraculum, hic relatum, haud dudum tunc, cum hæc scriberet, accidisse, Joannes Thessalonicensis supra num. 42 indicet, non est sane, cur id revocetur in dubium, nec etiam ambigendum videtur, quin S. Demetrii virtute, uti idem scriptor asseverat, fuerit patratum.*

CAPUT V.

Qui Sancti reliquias postularit, easque tamen haud impetravit imperator Mauritius a.

A γαρητοί, ἔλθομεν, εἰ δοκεῖ, τὰ πολλὰ παραδρα-
μόντες, καὶ εἰς ὄψασις τοῦ μεγάλου καὶ Θεο-
φύρου Μάρτυρος, δεκνύοντες καὶ δι' αὐτῶν τὴν ὑπερ-
μεγέθη δόξαν τῆς μεγαλοπρεπείας αὐτοῦ καὶ τῆς ἀνεκ-
φράστου δυνάμεως· ἐπειδὴ γὰρ φιλομάρτυρες ἀκριβεῖς τε
καὶ ἀσφαλίστατοι ἄει μὲν, μάλιστα δὲ οἱ κατὰ τὸν τῆς
εἰδωλομανίας καιρῶν, τὴν Θεοφιλή ταύτην Θεσσαλονί-
κην οἰκούντες Χριστιανοὶ καθεστῆκεσαν καὶ δεῖ τοῦ μὴ
τὰ τίμα σώματα τῶν μαρτυροῦντων ἁγίων τοῖς τῶν
εἰδωλοκρατῶν προδοῦναι θυμοῖς, ἐγεμνῶς ταῦτα καὶ
μυστηριωδῶς ἐν γῆ κατετίθεσαν, ὡς μὴ δὲ μέχρι νῦν
τηλευγῶς μηδενὸς τῶν ἐν αὐτῇ μαρτυροῦντων ἁγιο-
δόχου Σήκας γνωσθῆναι, ὅποι τυγχάνουσιν ἀποκείμενα
πλὴν τῆς σεμινοτάτης καὶ παναγίας παρθένου Ματρῶνης.

B 48 Ταῦτα μαθὼν ὁ τῆς εὐσεβοῦς λήξεως Μαυρίκιος
ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦτο μὲν τὴν τῶν πολιτῶν περὶ τοὺς
μάρτυρας βουμένην ἀκριβεῖαν πειράσαι βουλόμενος, εἰ
πέφυκεν ἀληθῆς, τοῦτο δὲ καὶ θεῖα ἐρωτῆ ἠληθεῖς τοῦ
πανενδόξου μάρτυρος Δημητρίου διὰ τὸ ἀκούειν κατα-
γεγράφθαι πολλὰ περὶ αὐτοῦ, ὡς φιλευσεβῆς βασιλεὺς
ἠτήσατο θεῖαις χρησάμενος κεραλαῖς πρὸς τὸν τρικαῦτα
τὸν χριστιανὸν λαὸν τῆς Θεσσαλονικέως ποιμαίνοντα
πόλεως, ὥστε πεμφθῆναι αὐτῷ λειψάνον τι τοῦ Χρι-
στοφύρου μάρτυρος Δημητρίου πιστεῖ τὴν ἐξ αὐτοῦ
C συμμαχίαν βουλομένην καρπώσασθαι· πρὸς δὲ ὁ μα-
κάριος ἀρχιερατεύσας Εὐσεβίος (αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ τὴν
προλεχθεῖσαν τοῦ βασιλέως δεξάμενος αἴτησιν) τοιοσδε
τίσιν ἐχρήσατο γράμμασιν.

49 Οὐχ' οὕτως, ὦ βασιλεῦ, τῆς Θεοφιλοῦς Θεσσα-
λονικῆς τὰ θείματα, καθάπερ ἀμείλι κἀν ταῖς ἄλ-
λαις χώραις εἰδῆσαι τῶν μαρτυροῦντων ἁγίων ἀναφαν-
δῶν τιθέναι τὰ σώματα, ὡς ἀναισθητῶς καὶ συνεχῶς
τῇ θεῇ τούτων καὶ τῇ ἀφῆ πρὸς εἰσέβειαν τὰς ψυχὰς
διεγείρων· ἐκ δὲ τούναντι τὴν πίστιν νοερώς ἐν ταῖς
ἐαυτῶν καρδίαις ἰδρύσαντες, καὶ τὴν αἰσθητὴν τῶν τοιοῦ-
των θεῶν δι' ὑπερβάλλουσαν εὐλάβειαν ὀρθῶδοντες, ἀρ-
κεῖν μὲν αὐτοῖς εἰς Θεωρέσειαν τὸ εὐκρινὲς ἐνομήσθη
τῆς πίστεως· τὰ δὲ τῶν μαρτύρων λείψανα κατοκνήψαι
δεῖν ὠψῆσαν οὕτως, ὡς μηδενὶ τῶν πάντων τὸν τόπον
γνωσέσθαι, πλὴν ἐκείνων αὐτῶν τῶν τῆς ἁγίας κοινο-
νησάντων ταφῆς.

50 Ἀρέλει, βασιλεῦ, καὶ ὁ τῆς θείας λήξεως αυτοκράτωρ
ἡμῶν γενοῦντος Ἰουστινιανῶς ταῖς ὁμοίαις ἐχρήσατο συλλα-

Dilecti, ad magni etiam, si placet deiferique
Martyris, prætermisissis iis, quæ vulgaria sunt,
apparitiones, eximiam etiam per eas magnificæ
illius ineffabilisque potentie gloriam ostendentes,
veniamus. Quoniam enim semper quidem, maxi-
me autem idololatriæ tempore, qui civitatem hanc
Deo dilectam incoluerunt, Christiani accurati con-
stantissimique Martyrum amatores fuerint, præ-
metu, ne Sanctorum, martyrio coronatorum, cor-
pora idololatrarum furori committerentur, tacite
illa ac mysteriose in terra absconderunt, adeo ut
usque in præsens tempus ex iis, qui martyrium
in hac subierunt, nullius prorsus, præterquam
celeberrimæ ac sanctissimæ virginis Matronæ b,
sacrum conditorium, quo depositi fuerunt, certo
noscatur.

48 Cum hæc piæ memoriæ Mauritius impera-
tor c didicisset, ac partim quidem, verane esset,
quæ celebrabatur, civium erga Martyres sollici-
tudo, experiri vellet, partim autem divino glorio-
sissimi martyris Demetrii, quod multa de eo
scripta esse audivisset, amore esset correptus, ad
eum, qui tunc civitatis Thessalonicensis populum
pastor moderabatur, sacris usus apicibus, tanquam
pius imperator, petit, ut e Christiferi martyris
Demetrii reliquiis aliquid sibi, auxilium inde per
fidem in bello obtinere desideranti, mitteretur; ad
quem, qui archiepiscopalem cathedram feliciter
occupabat, Eusebius d (ipse enim prædictam im-
peratoris petitionem acceperat) hujusmodi usus
est litteris.

49 Non ita, imperator, quemadmodum certe in
aliis regionibus usuvenit, Deo dilectæ Thessalo-
nicæ alumni Sanctorum, qui martyrium subie-
runt, corpora palam, ut eorum aspectu et tactu
insensibiliter ac continuo ad pietatem animas ex-
citant, solent exponere; sed contra fidem in cor-
dibus suis intellectualiter servantes, rerumque
hujusmodi aspectum præ pietate eximia metuen-
tes, eis, ut Deo placeant, fidei sinceritas sufficere
existimata est; Martyrum autem ipsana ita sese
abscondere debere putarunt, ut nulli omnino præ-
terquam iis ipsis, qui sacræ sepulturæ participes
fuissent, locus, quo essent reconditæ, esset cogni-
tus.

50 Sane, imperator, beatæ recordationis Ju-
stinianus e, qui et ipse imperator noster fuit,
tales

Magna Thes-
salonicensium
in custodiendis
Martyrum
corporibus
cura.

E

Hac audita,
Mauritius
imperator
Demetrii re-
liquias postu-
lat.

Asi sese datis
ad eum litte-
ris Eusebius
archiepisco-
pus Thessalo-
nicensium
consuetudi-
nem